

Η μαμά μας η θάλασσα

Το κεφάλαιο που ακολουθεί ανήκει στο μυθιστόρημα Λάθος, κύριε Νόικερ! Ο Φίλιππος, με τα ετεροθαλή αδελφάκια του, την Γκέρντα και το Χανς, παραθερίζει στο χωριό Τράπεζα της Πελοποννήσου. Εκεί του κάνει μαθήματα γερμανικής γλώσσας ένας Γερμανός αρχαιολόγος, ο κύριος Νόικερ. Τα σημαντικότερα στιγμιότυπα του μυθιστορήματος τα μαθαίνουμε μέσα από τις «αναφορές», δηλαδή τα ημερολόγια που γράφει ο Φίλιππος. Το μυθιστόρημα αναφέρεται, μεταξύ άλλων, στην πολυμελή οικογένεια του Φίλιππου και στις σχέσεις των παιδιών μεταξύ τους. Στο κείμενο μας παρακολουθούμε ορισμένα στιγμιότυπα από τη ζωή των παιδιών.

Το είχα πει εγώ από την αρχή ότι δε θα τα προλαβαίνω όλα. Το περασμένο Σάββατο, 9 Ιουλίου, μου θύμωσε ο παππούς, γιατί δεν πήγα μαζί του για ψάρεμα. Προχτές, Δευτέρα 11 Ιουλίου, κατέβασε μούτρα η Γκέρντα, επειδή στρώθηκα να διαβάσω γερμανική γραμματική και δεν ήθελα να πάμε βόλτα στη ράχη. Και χτες, Τρίτη 12 Ιουλίου, κατσούφιασε η γιαγιά, επειδή ξέχασα να της ψωνίσω τυρί, ρύζι και καφέ από την κυρία Τασία.

Όσο για τις «αναφορές» μου, το κατάλαβε μόνος του ο κύριος Νόικερ ότι δε γίνεται να γράφω κάθε μέρα, γιατί ούτε τις μισές δε θα προλάβουμε να μεταφράσουμε. Τι λέω τις μισές; Ούτε την πρώτη δεν καταφέραμε ακόμα να τελειώσουμε. Φυσικά, ο κύριος Νόικερ δε θύμωσε σαν τους άλλους. Είναι ο μόνος που δε θυμώνει ποτέ. Στο κάτω κάτω, από τις μεταφράσεις, καλύτερο μάθημα είναι ν' αρχίσουμε να πηγαίνουμε συχνά εκδρομές, όπως μου το υποσχέθηκε, και να μιλάμε γερμανικά. Δηλαδή να μιλάει εκείνος κι εγώ να προσπαθώ να καταλάβω και ν' απαντήσω. Θα φάω ακόμα πολλά ψωμιά*, για να μπορέσω να πω ότι μιλάω γερμανικά.

Της γιαγιάς δεν της αρέσει καθόλου που σχεδιάζουμε «να τρεχοβολάμε στα κατσά-βραχα», όπως λέει. Προτιμάει να κάνουμε μάθημα κανονικό, μπροστά στο τραπέζι, με χαρτιά και μολύβια. Έτσι, λέει, δε θα χάνουμε ώρα και θα μένει καιρός να κάνει κι ελληνικά στα γερμανάκια ο κύριος Νόικερ.

Καλά παιδάκια, λοιπόν, τ' αδερφάκια μου τα... πώς τα είπαμε... τα ετεροθαλή*. Ούτε φωνές ούτε πείσματα ούτε σκανταλιές. Τρώνε, ντύνονται, πλένονται, χωρίς να τα κυνηγάει η γιαγιά και χωρίς να ενοχλούν κανένα. Ούτε σύγκριση με τον άλλο τον «αδερφούλη» μου, τον Άρη! Πέρασι το Πάσχα, που πήγα στη Γερμανία, στο σπίτι τους, νόμισα πως κάθονταν φρόνιμα, επειδή ήμουν εγώ εκεί. Έλεγα πως θα τα έχει έτσι δασκαλέψει η μαμά τους η Γερμανίδα, για να μη με νευριάζουν, να περάσω καλά και να ευχαριστηθεί ο μπαμπάς μου. Όμως και φέτος, εδώ, έτσι φρόνιμα είναι πάλι. Εκτός κι αν είναι μαζεμένα μόνο για την ώρα, επειδή τα πειράζει λίγο η ζέστη. Ή επειδή μας τα έστειλαν μόνα τους και βρίσκονται σε ξένο περιβάλλον, πρώτη φορά χωρίς τη μαμά τους ή τον πατέρα τους.

Πάντως, καλά έκανα και προτίμησα να έρθω κι εγώ εδώ στην Τράπεζα, παρά να πάω με τη μητέρα μου και τον πατριό μου στην Κρήτη. Έτσι τα γερμανάκια θα έχουν και κάποιον άλλον παρέα εκτός από τον παππού και τη γιαγιά.

— Εγώ στη θέση σου θα προτιμούσα να πάω σ' ένα μεγάλο νησί σαν την Κρήτη με τους δικούς μου παρά σ' ένα μικρό χωριό μόνο μ' ένα δάσκαλο, κι ας ήταν ο κύριος Νόικερ, μου πέταξε η Χριστίνα.

Ήταν φως φανάρι* πως ήθελε να μου μπει στη μύτη, επειδή της είπα πως ίσως να μη θυμηθώ το βότσαλο που μου ζήτησε. Δεν της είχα πει ακόμα ότι, εκτός από τον κύριο Νόικερ, στην Τράπεζα θα είναι και η γιαγιά Πολυξένη και ο παππούς μου ο Φίλιππος — οι γονείς του πατέρα μου, δηλαδή— και τα γερμανάκια. Όταν της το αποκάλυψα κι αυτό, είπε πικρόχολα*:

— Α! Τώρα μάλιστα. Κατάλαβα! Έτσι είναι όσοι έχουν πολλούς συγγενείς και πολλά αδέρφια.

Το ύφος της μου φάνηκε ειρωνικό και παρά λίγο να της θυμώσω. Ύστερα σκέφτηκα πως είχε δίκιο η κοπέλα. Έτσι είναι. Και πολλούς συγγενείς και πολλά και ποικίλα αδέρφια έχω εγώ. Τι θα πει αυτό; Θα πει ότι έχω έναν αδερφό που δεν είναι κανονικός αδερφός μου (πάλι «κανονικός», είπα, κύριε Νόικερ, λάθος μου πάλι, όμως άλλο εννοούσα τώρα· κι αν δεν υπάρχει λέξη ειδική και γνωστή γι' αυτό που μου είναι εμένα ο Άρης, εγώ δε φταίω).

Λοιπόν, ο Άρης (ένα θηρίο δέκα χρονών) είναι ο γιος του πατριού μου (που η πρώτη του γυναίκα είχε πεθάνει και που παντρεύτηκε πριν από δύο χρόνια τη μαμά μου). Ύστερα έχω το μωρό μας, ένα κοριτσάκι που μόλις περπάτησε (μπαμπάς της είναι ο πατριός μου και μαμά της η μαμά η δική μου). Κι έχω ακόμη και τα γερμανάκια, την Γκέρντα και το Χανς, επτά και πέντε χρονών (παιδιά του πατέρα μου και της δεύτερης γυναίκας του, της Γερμανίδας).

Λίγο μπερδεμένα φαίνονται όλ' αυτά, όμως εγώ πια τα έχω συνηθίσει και δε με νοιάζει. Εκείνο που δεν μπορώ να συνηθίσω είναι οι ζήλιες. Από τη μια ζηλεύει ο Άρης που αγαπάω και τα γερμανάκια. Από την άλλη ζηλεύουν τα γερμανάκια, επειδή μένω στο ίδιο σπίτι με τον Άρη και το μωρό. Δηλαδή η Γκέρντα ζηλεύει περισσότερο, όχι ο Χανς. Ίσως γιατί ακόμα είναι μικρός και δεν τον πολυσκοτίζουν αυτά. Όμως η Γκέρντα θέλει διαρκώς να της λέω αν παίζω με τον Άρη κι αν αγαπάω πολύ το μωρό.

— Το αγαπάω, βέβαια, της είπα χτες, που είχαμε πάει για μπάνιο. Αδερφάκι μου δεν είναι κι αυτό;

— Εμένα το αγαπάς; είπε κάνοντας πάλι το συνηθισμένο της λάθος στα ελληνικά.

Μιλάει αρκετά καλά κι ας κάνει λίγα λάθη. Τώρα, με δάσκαλο τον κύριο Νόικερ, θα

γίνει ξεφτέρι.

Όταν τη βεβαίωσα πως την αγαπάω κι εκείνη, άρχισε να με ρωτάει αν αγαπάω το μωρό περισσότερο, επειδή έχουμε την ίδια μαμά.

Η θάλασσα ήταν λάδι κι εγώ δε χόρταινα να μπαينوβγαίνω και να την ταράζω με βουτιές και με μακροβούτια. Κρύσταλλο γαλάζιο έμοιαζε το νερό, τόσο πεντακάθαρο, που ξεχώριζες ένα ένα τα βοτσαλάκια και τα χρωματιστά χαλίκια στο βυθό.

— Έλα να πέσουμε πάλι, της λέω, κι άσε τις μαμάδες. Δεν έχουν καμιά σημασία. Στο κάτω κάτω οι επιστήμονες λένε πως μακρινή μητέρα όλων των ανθρώπων είναι η θάλασσα.

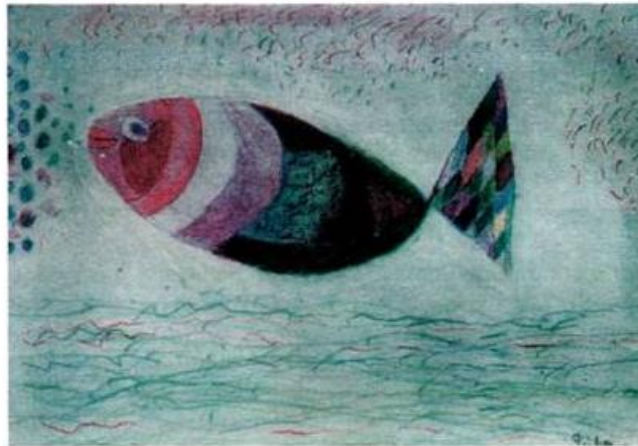
Της άρεσε πολύ αυτό. Της έκανε μεγάλη εντύπωση. Δεν ξαναρώτησε για το μωρό. Πλατσούρισε καμπόσο δίπλα μου, έπειτα βγήκε κι άρχισε να ψάχνει κάτι στην παραλία, τραγουδώντας:

Τριαντάφυλλο
μικρό,
τριανταφυλλάκι,
θα σε κόψω, δε
βαστώ,
είπε το παιδάκι.

Της το έμαθε στα ελληνικά ο κύριος Νόιγκερ αυτό το γερμανικό τραγούδι, από το πρώτο μάθημα κιόλας.

Αντί για το ανύπαρκτο μικρό τριαντάφυλλο μάζεψε ένα βότσαλο άσπρο και μεγάλο. Το βράδυ που τρώγαμε στο ταβερνάκι του Στέργιου —το μεσαίο από τα τρία που έχει το χωριό, στην άκρη του γκρεμού, με θέα προς τη θάλασσα— μου το πρόσφερε για δώρο. Από τη μια πλευρά έγραφε στα ελληνικά «για σένα». Από την άλλη είχε ζωγραφίσει μια βαρκούλα, τρεις γραμμές για νερό και ανάμεσα στις γραμμές δύο ψαράκια. Κάτω κάτω, με μικρούτσικα γράμματα, χωρίς κανένα λάθος, είχε γράψει:

Η μαμά μας η θάλασσα.

Φοίβης Θεοχαράκη (ετών 8), Ψάρι (Έκδοση του Ελληνικού Παιδικού Μουσείου)

Αυτά, λοιπόν, με το ετεροθαλές αδερφάκι μου και τέρμα για σήμερα η «αναφορά». Τίτλο τώρα. Να βρω κι έναν τίτλο να ξεμπερδεύω, να πάω να κοιμηθώ νωρίς, γιατί αύριο μπορεί να πάμε εκδρομή (δε φαντάζομαι να το αναβάλετε πάλι, κύριε Νόιγκερ!).

Το βρήκα! Ή μάλλον το βρήκε η Γκέρντα για μένα. Θα βάλω εκείνο που έγραψε πάνω στο βότσαλο: Η ΜΑΜΑ ΜΑΣ Η ΘΑΛΑΣΣΑ.

* **θα φάω ακόμα πολλά ψωμιά:** θα περάσει πολύς καιρός * **τα ετεροθαλή** (το ετεροθαλές): τα παιδιά που έχουν με τον αδελφό τους ή την αδελφή τους κοινό έναν από τους δύο γονείς τους, που προέρχονται δηλαδή από διαφορετικό πατέρα ή διαφορετική μητέρα * **φως φανάρι:** ολοφάνερο * **πικρόχολα:** με ύφος ενοχλημένο, δυσσευχημένο

Ερωτήσεις - Δραστηριότητες:

1. Όπως είδατε, ο Φίλιππος έχει αδέρφια από τον πατριό του (τον Άρη), από τη μητέρα του και τον πατριό του (ένα μικρό κοριτσάκι) και, επίσης, από τον πατέρα του και τη Γερμανίδα γυναίκα του (την Γκέρντα και το Χανς). Βρείτε στο κείμενο τις φράσεις που δείχνουν τι νιώθει για τ' αδέρφια του.
2. Πώς σας φάνηκε ο τίτλος που πρότεινε για την «αναφορά» του Φίλιππου η Γκέρντα; Τι συμβολίζει; Εσείς ποιους τίτλους θα δίνετε;
3. Το τραγούδι *Τριανταφυλλάκι* είναι του Αυστριακού συνθέτη Φραντς Σούμπερτ (γραμμένο πάνω σε στίχους του μεγάλου Γερμανού συγγραφέα Γκαίτε). Αναζητήστε το, ηχογραφήστε το και ακούστε το στην τάξη. Εσείς ποιο ελληνικό τραγούδι θα θέλατε να μάθετε στην Γκέρντα και γιατί;

Λόπη Πέτροβιτς-Ανδρουσοπούλου

(Αθήνα 1937)

Έχει ασχοληθεί με την παιδική κυρίως πεζογραφία, τη θεωρία της παιδικής λογοτεχνίας και τη μετάφραση. Τα θέματα των βιβλίων της αναφέρονται στις σχέσεις γονιών-παιδιών, στα ναρκωτικά, στο οικολογικό πρόβλημα, στο διαζύγιο, στις σχέσεις των παιδιών και των εφήβων μεταξύ τους. Ορισμένα έργα της είναι: *Για την άλλη πατρίδα*, *Σπίτι για πέντε*, *Γιούσουρι στην τσέπη*, *Στο τσιμεντένιο δάσος*, *Καναρίνι και μέντα* (για παιδιά και έφηβους). *Οι ασκητές του πλήθους* (για μεγάλους).